

imod, kan dens Bestemmelsesret siebliffelig standses, og paa de mellemliggende Trin kunne de Intet foretage sig, som er Staten imod, naar de standses der, hvor de udøve deres lovgivende Myndighed. Jeg troer, at naar man ret holder fast paa dette med Hensyn til Kjøbenhavn, saa vil man komme til at forklare sig de samtlige communale Indretningers Grundlag, som her er tilstede, saa vil man først komme til at forstaae, hvorledes det, man kalder Ubestemthed og Usikkerhed, er en nødvendig Betingelse for en Lov af denne Bessaffenhed, der trænger til mange flere Lovgivningsarbejder og især reglementariff Bestemmelse, forinden den kan bruges i Virkeligheden, og man har naturligtvis forudsat, at den vilde blive ledsaget heraf; men dersom man indflettede dem i dette Grundlagsforslag, vilde Forslaget selv, dets egentlige Grundvæsen forsvinde, man kunde da ikke finde det, og dersom Ministeriet skulde fremkomme med en saa fuldstændig Lov, vilde jeg fraraade den, just paa Grund af dens altfor store Fuldstændighed. Jeg troer, at naar man holder fast ved dette, saa vil man see, at der ingen Fare er for Savn af Midler til at styre Landet igjennem Communer, naar først disse ere ordnede. Men, siger man, den store Banffelighed ligger i Overgangstiden; det indrømmer jeg, og naar vi saa høre en saa bestemt Erklæring, som den, den ærede Minister har givet, at han umulig vilde kunde finde ud af at ordne denne Overgangslø, saa kan jeg ikke negle, at det giver mig mørke Anelser; men jeg haaber dog tilbisse, at han, naar han ret føler, hvad dette betyder, vil komme til at gjøre een af to Ting, enten forbedre dette Forslag paa en saadan Maade, at han vil være istand til at bringe det til Udførelse, naar det bliver Lov, eller levere os et andet Forslag af den Art, at det, naar vi antage det, kan komme til Udførelse, og dette Sidste skal jeg ikke negte vilde for mig være det

Umskeligste, saalænge jeg betragter vort nærværende Ministerium som et umfseligt og det er noget, jeg gjør, jeg gjør det virkelig af min inderste Overbevisning, og jeg vilde ønske, at det kunde vedblive at eksistere saalænge som muligt. Men derfor vil jeg tilfskynde det til i allerhøieste Maade at benytte Midlerne dertil, og det er aabenbart at bringe os til at gaae disse vigtige Skridt fremad, og ikke at blive staaende ved saa Lidet stigende Løfter som dem, vi have hørt idag, og som, naar jeg skal lægge en rigtig Fortolkning deri, ville sige saameget som, at Communallovgivningen er udsat i en uendelig lang Tid, fordi man i Grunden er ganske godt fornøiet med det, som det er, fordi man vil conservere det, som det er — anderledes kan jeg ikke tyde disse Ord. Jeg har hørt saa ringe Antydninger af, at Regjeringen selv var misfornøiet med disse Forhold, og jeg har hørt Saameget omtale, at man skulde sørge for, at det conservative Element blev i Communerne, og at det skulde være i Grundlovens Aand, at man i Kommunen skulde finde det conservative Element for Staten, at jeg næsten troer, at det, man egentlig ønsker, er, saalænge som muligt at blive staaende ved det Nuværende. (Ja!).

Indenrigsministeren: Jeg har fulgt den ærede sidste Talers Foredrag med megen Opmærksomhed, men jeg troer dog alligevel, at hvad han har sagt ikke vil kræve noget langt Svar. De Betragtninger, han har anstillet om det Forhold, som i ældre Tid bestod imellem Danmark og Norge og imellem Danmark og Holsteen, ere Betragtninger, som jeg virkelig troer ligge udenfor denne Sag, thi der er vist Ingen af os, som antager, at de forskjellige Dele af Danmark nogenstunde kunne komme til at staae i et saadant Forhold til hinanden, som det Forhold, det i sin Tid kunde have været meget klogt og rigtigt at begrunde mellem Danmark og Norge og Danmark og Holsteen.